

Mevsim Gülbahar Will Always Love You

– AliKemal · 24 Aralık 2015

Çaylarını içip bitirmişlerdi.

Ümmühan, “bir de yazlığı dolaşalım da, kırığı, gediği var mı, yok mu, bir bakalım,” diyerek ayaklandı. Halil, “galiba, pansiyon olarak kiraya veriyorsunuz yazlığı, değil mi?” diye, cevabını zaten bildiği şeyi sordu.

Ümmühan da, onun bildiği şekilde, “evet,” dedi.”Ağustos onbeşine kadar. Sonra kendimiz geliyoruz...”

Halil çay paralarını dedi.

*

Sahil yolu boyunca yürümeyi sürdürdüler. Ümmühan, bir şarkı mırıldanmaya başladı. " W'ill Always Love You..." Sustu.

Halil Kaya, birden dikkat kesildi onun mırıldandığı şarkıya, "1974'müydü, 75'miydi, ne, rahmetli hocam Amerika dönüşünde bir kırkbeşlik plak hediye etmişti bana. Şarkının bestecisi Dolly Parton söylüyordu. Bayılırım bu şarkıya.”

“Biliyorum o plağı. Nereden ezberledim sanıyorsun şarkıyı? Senin evdeki plakların arasından bulmuştum ben de...”

“Benim odamı mı karıştırdın ben yokken?”

“Hayır, canım... Nisa teyze getiriyordu odandan, arada bir beraber dinliyorduk. Salonda yani...”

“yledir inşallah! Haydi, söyle biraz...” Ümmühan, şarkıyı sonuna kadar söyledi.

Halil Kaya, “Şahane söyledin, yahu. Ne güzel sesin varmış!” dedi.

Ümmühan, ona, “Benimle evlendiğin vakit, sana her gün söyleyeceğim bu şarkıyı...” diyerek güldü.

Halil, konuyu aceleyle değiştirmek isteğiyle, “Arabayı almaya gidelim mi?” diye sordu.

Arabayı bırakmış oldukları şehir merkezinin aksi istikametinde yürüyorlardı. “On dakikalık yer, gideceğimiz... Yürüyelim de yolda sana şarkılar söyleyeyim...”

Sahil yolu boyunca, yolun yarısını kat ettiklerinde Ümmühan onun elini tutup çekiştirmeye başladı,

“Haydi koş! Eve benden önce varabilirsen, bugün ne istersen iste yapacağım...”

Halil umutla atıldı, “Söz m?...”

“Namus sözü!...”

“Aşk meşk diye kafa tlemeyeceksin...”

“Tamam. Ama ben önce varırsam, sen de benim isteklerimi yapacaksın!”

Halil, kıvırttı. “Aaa... O, olmadı...Karşılıklı iddia yok...”

Ümmühan, onu kandırmak isteyerek, “Tamam,” dedi; “Senin bütün isteklerin, benim ise bir tek isteğim...”

Halil razı olmadı. “Sen bir tek istekle bile, şimdi, ilanı aşk ettirirsin bana!”

Ümmühan, “Yok, aşklı meşkli bir şey istemeyeceğim... Sadece bir şey yapmanı isteyeceğim...”

“Ne gibi?”

“Daha düşünmedim canım! Nasıl olsa sen kazanırsın. Ben kazanamam. Olur da, düşer, bacağını filan kırıp koşamaz hale gelirsin de, ne bileyim, ya da bacağına kramp filan girip... Bir şekilde ben

kazanırsam... O zaman buluruz bir şey... Mesela, elliye kadar tek ayağın üstünde say, filan gibi bir şey yapmanı isterim senden..." Dilinin tam tersine, gözleri, oğlanın başına açacağı işi düşündüğünü, tuzağını hazırladığını söylüyordu.

"Tamam anasını satayım!" diye atıldı Halil Kaya. Doktora yapmış, ama salaklıklarından kurtulamamış Halil Kaya! Gerçi, kızın, lisanslı bir atlet, şampiyon bir beş bin metreci olduğunu hiç duymamıştı ki, nereden bilsin! "Ev buradan ne kadar çeker, tahminin?" diye sordu.

"Bin metreyi az bir şey geçer herhalde..."

"Tamam... Haydi, koşmaya başla sen!"

"Yok! Seninle aynı anda başlayalım. Sonra, avans veriydim de onun için, diye mıncıklarsın belki!"

"Sen bilirsin!"

İkisi yan yana gelerek, start vaziyeti aldılar.

"Haydi! Koş!"

Hemen başlattılar koşuyu.

Ümmühan mahsusçuktan az hızlıca başlayıp Halil'in hızlı tempo tutturmasını sağladı, sonra yavaş yavaş kendisini geçmesine izin verdi. O, rölanti tempoda koşarken, oğlan alıp başını gitmişti bile... Araları gitgide açıldı, açıldı... Yirmi metre, elli metre... İlk yedi yüz, sekiz yüz metre bittiğinde aralarında ki mesafe yüz metreye kadar çıkmıştı. Halil arada bir geri dönüp bakıyor, aralarını gitgide açtığını görerek koşmuyor, adeta mutluluktan uçuyordu... Ama, hızı da o ilk anlarda ki hızı kadar değildi. İşte, bundan sonra Ümmühan temposunu arttırdıkça arttırdı. Yüz metre indi elli metreye, sonra yirmi metreye... Son yüz metrede, Halil'in az önce mutluluktan taktığı kanatları, kız, bacaklarına taktı, yanından rüzgar gibi geçti, gitti. Kız koşuyu tamamladığında Halil, dili bir karış dışarıda, adeta sürüne sürüne geliyordu. Ümmühan, "Zürafanın kocası maymuna benzedin!" diye bağırdı ona yazlık dairelerinin bulunduğu apartmanın önünde.

Halil'i beklemeden, apartmandan girdi, çantasından çıkarttığı anahtarla yazlığın kapısını açtı. Evi, adeta ışık hızıyla dolaşarak, bütün pencereleri açtı. En son açtığı pencereden evin önüne baktı, Halil'in henüz geldiğini, bitap bir şekilde apartmanın kapısı önündeki eşığe oturup (adeta yığılıp) kaldığını gördü. Sempatıyla baktı oğlana. "Haydi, içeri gel! İçerde dinlenebileceğin daha rahat yerler var," diye seslendi. Halil yorgunluktan nefesini toparlayıp cevap bile veremedi.

Kapının önüne vardı, kolundan tuttuğu oğlanı çekiştirerek ayağa kaldırıp, içeri sürükledi. Getirdi, salondaki çekyatın üstüne bıraktı. Onu orada bırakıp, arka taraflara geçti.